

با حضور وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی

کارگروه اندیشه‌ورزی زنان و خانواده وزارت فرهنگ فعال شد

کارگروه مشورتی و اندیشه‌ورزی زنان و خانواده وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی صبح روز یکشنبه ۵ تیرماه با حضور وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی آغاز به کار کرد. در این نشست محمد مهدی اسماعیلی به دغدغه‌های رهبر معظم انقلاب اسلامی درباره افزایش جمعیت اشاره کرد و اظهار داشت: «رهبر معظم انقلاب در مناسبت‌های مختلف در زمینه «جمعیت» دغدغه‌های خودشان را بیش از گذشته مطرح می‌کنند که بدون شک این دغدغه‌مندی مسئله له حکایت از اهمیت بسیار

تأمل در حوزه جمعیت و خانواده نیز برسیم. عضو شورای عالی انقلاب فرهنگی ادامه داد: «یکی از مهم‌ترین دغدغه‌های پیش‌روی موضوعات مرتبط با تحکیم خانواده، رشد سطح کیفی تولیدات فرهنگی و هنری است که باید با خلق ایده‌های نو، شرایط تولیدات ارزشمندی در حوزه‌های سینما، نمایش، موسیقی و کتاب با موضوع «زنان و خانواده» فراهم شود.» اسماعیلی در بخش دیگری از سخنان خود «تغییر ریل گذاری حوزه فرهنگ» را از مهم‌ترین

مأموریت‌های وزارت فرهنگ برشمرد و تأکید کرد: «در راستای تغییر ریل گذاری حوزه فرهنگ باید پیش عمیق نسبت به ظرفیت عظیم فرهنگ و هنر اصیل، بومی و مردمی داشته باشیم تا نتیجه این پیش به تولیدات ارزشمند حوزه‌های مختلف فرهنگی و هنری منجر شود.»

عضو کابینه دولت مردمی در ادامه سخنان خود با تأکید بر ایجاد هم‌افزایی ظرفیت

نهادهای مختلف و شبکه‌های مردمی، اظهار

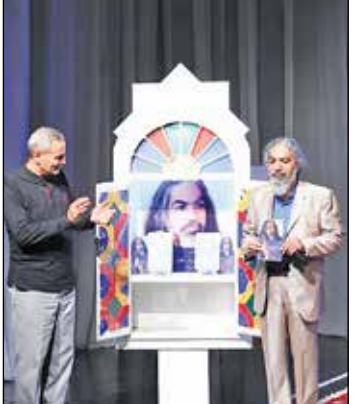
داشت: «امکانات و ظرفیت‌های عظیم ۲۶هزار

آلبوم «ردیف هفت دستگاه موسیقی ایرانی» محسن نقر رونمایی شد

مضرب‌هایی زلال از سرچشمه نغمه‌های ایرانی

منتقل شد و در این باره زحمت کشیدند و آن را حفظ کردند و همه این نغمه‌ها به ردیف موسیقی ایرانی تبدیل شد. بنا بر این هر چقدر در حفظ اشاعه و گسترش این نغمه و غیرتمندی نسبت به آنها تلاش و کوشش کنیم باز هم کم است. در آخر به سهم خودم از تمام مراکزی که از هویت و تاریخ این سرزمین حفاظت می‌کنم، تشکر می‌کنم.

■ **مجموعه‌ای با یک تکنیک اجرایی صحیح** شهرام صارمی هم درباره این اثر گفت: در این آلبوم، به گستره اصلی محتوای موسیقی ایرانی که ردیف است پرداخته شده و البته برای اولین بار نبوده و قبل تر هم چنین آثاری منتشر شده، اما با اطمینان خاطر می‌گویم، این اثر خاص خواهد بود چرا که مبتنی بر آموزش‌ها و کلاس‌هایی است که خود استاد نقر نزد یک نسل طلایی از موسیقیدانان بسیار شاخص ایرانی فراگرفته و در درجه دوم این مجموعه با یک تکنیک اجرایی صحیح جمله‌بندی صحیح و سایر خصوصیات موسیقی اجرا شده

است. او در ادامه صحبت‌هایش گفت: ردیف اساساً موضوعی برای آموزش بوده و کسانی که با آثار استاد محسن نقر آشنایی دارند چه در کارهای گروهی‌شان باشد که آقای نقر در اجرای موسیقی دستگاهی ایران، کاملاً از ردیف به عنوان یک دستمایه استفاده کرده که دارای محتوایی جدید، بداهه و ساخته و پرداخته تفکر و اندیشه خودش بوده است و این نگاه صحیحی به ردیف موسیقی دستگاهی ایران است و اطمینان دارم طی سال‌های آینده جایگاه خودش را به عنوان یک اثر مبتنی بر آموزش و اجرای صحیح در بین اهل موسیقی باز خواهد کرد.

■ **اهمیت ردیف دستگاهی چراغ راه روشن آیندگان**

فاضل جمشیدی خواننده موسیقی ایرانی هم به آشنایی خود با محسن نقر اشاره کرد که به سال‌های منتهی به دهه ۶۰ برمی‌گشت و او را از جمله آهنگسازان و نوازندگان قدرتمند موسیقی ایرانی معرفی کرد که از آن سال‌ها تا کنون خدمات ارزشمندی را به جامعه موسیقی ارائه داده است و به اعتقاد او، موسیقی ردیف دستگاهی ایران، با اندکی خلاقیت و نوآوری می‌تواند چراغ راه روشنی برای آینده موسیقی کشورمان باشد که بتواند به واسطه حضور هنرمندانی چون محسن نقر، هم به کمیت توجه شود و هم به کیفیت. میلاد عرفانپور مدیر مرکز موسیقی حوزه هنری، امیرحسین سمیعی معاون هنری سازمان فرهنگی هنری شهرداری تهران، جمشید جم خواننده قطعه ماندگار «یار دستان»، امیر محمد مهدی دادمان رئیس حوزه هنر سازمان تبلیغات اسلامی از دیگر سخنرانان این مراسم بودند.

■ **نداسیجانی** - به گفته محسن نقر، «ردیف موسیقی ایرانی عهد بزرگان و موسیقیدانان ما با موسیقی ایرانی است و اگر کسی با ردیف مخالف است، عهدی با آن ندارد.» این آهنگساز، پژوهشگر و نوازنده تار، در مراسم رونمایی از مجموعه تازه‌اش با عنوان «ردیف هفت دستگاه موسیقی ایرانی»، (با تکنوازی تار محسن نقر) به روایت موسی معروفی که روز گذشته در تماشاخانه مهر حوزه هنری برگزار شد، در دفاع از ردیف موسیقی ایرانی بیان کرد: برخی از دوستان که تحصیلات موسیقی دارند یا استاد دانشگاه هستند و حتی به عنوان محقق و پژوهشگر معروفند، با ردیف موسیقی ایران مخالف هستند و بنده با دقت اندکی در احوال این دوستان به این نتیجه رسیدم که اکثریت آنها موسیقی ایرانی را بخوبی نمی‌شناسند و ردیف موسیقی کارکنند. در شاخه‌ای از آن ندارند. براین اساس کسی که چیزی را نمی‌داند، مخالفت کردن با آن موضوع حائز ارزش و اهمیت نیست اگر چه صاحب معرفیت و کرسی دانشگاه هم باشد.

■ **جایگاه ویژه موسیقی ایرانی در جغرافیای جهان** او در ادامه بیان داشت: دوستان دیگری هستند که آنها را سنگواره‌های هنری می‌توانیم بنامیم، چرا که کاری جز اجرای ردیف ندارند. یعنی جوشش هنری نداشته و فقط می‌توانند ردیف نوازی کنند، یعنی هیچ چشمه و آفرینش و خلاقیت هنری ندارند. این عزیزان هم به نظرم دشمنان ردیف هستند چون عملکردشان علیه ردیف است، چون فقط و فقط ردیف اجرامی‌کنند و وقتی هم چنین رویکردی وجود داشته باشد، مردم در برابر ردیف حالت دفاعی می‌گیرند. در حالی که باید بدانیم ردیف بسیار مقوله با اهمیتی در موسیقی ماست و می‌تواند منبع سرشاری از آفرینش‌های هنری جدید باشد. پس بهتر است ریشه‌ها را حفظ کنیم، اما به تولد شاخه‌های جدید در این درخت ریشه‌دار هم توجه کنیم. این مدرس موسیقی ردیف را «عهد بزرگان و موسیقیدانان ما با موسیقی ایرانی» تعریف می‌کند و در این باره اظهار کرد: اگر با چیزی عهدی نداشته باشیم، پایبندی و وفاداری هم وجود ندارد، براین اساس کسی که با ردیف مخالف است عهدی با آن ندارد. موسیقی ایرانی یک خصوصیت و صفت خاص است که در جغرافیای جهانی جایگاه و صفت ویژه دارد که با همه موسیقی‌های دیگر کشورها متفاوت شده است. اگر ما به ردیف موسیقی ایرانی که سرچشمه و نگین همه نغمه‌هایی است که در تاریخ موسیقی ایران رخ داده بی‌اعتنایی کنیم آیا جز این است که به خودمان و به همه ارزش‌هایی که صاحبان ارزش و کرامت در این جغرافیا واقع کرده‌اند، بی‌اعتنایی کرده‌ایم؟ اهمیت ردیف موسیقی ایران مساوی با اهمیت کشور و فرهنگ و تاریخ و تمام ارزش‌ها و ارزشمندی‌ها و ارجمندی‌هایی است که بزرگان سرزمین ما انجام داده‌اند.

■ **اهمیت بیشتر موسیقی ایرانی از نفت و فرش ایرانی**

محسن نقر به قدمت و ارزش موسیقی ایرانی اشاره کرد و گفت: اگر اقتصاد ایران را به نفت می‌شناسند یا در صنایع دستی به فرش ایرانی، از نگاه هم موسیقی ما اهمیتش بیشتر از نفت یا فرش ایرانی است، چرا که موسیقی ما از سپیده دمان تمدن ساینده تاریخی داشته است و همه اهل موسیقی مدیون استادان بزرگی هستند که در طول تاریخ این نغمه‌ها را حفظ کرده‌اند، نغمه‌هایی که هویت ما و وجهه منحصربه‌فرد ما است. این نغمه‌ها از آن استادان به شاگردانشان که استادانی شدند،

گپ و گفت «ایران» با «غلامرضا امامی» به بهانه انتشار ترجمه‌های از «عبدالرزاق گورنه» نویسنده برنده نوبل ادبی

صدای رسای پناه‌جویان در سرزمین‌های پیگانه

■ **مریم شهبازی** / علاقه‌مندان ادبیات جهان «غلامرضا امامی» را بیشتر به ترجمه‌هایی که از زبان ایتالیایی انجام داده می‌شناسند، هرچند که او به انگلیسی هم تسلط دارد و به تازگی ترجمه‌ای از «خاطره کوچ»، نخستین رمان «عبدالرزاق گورنه»، نویسنده آفریقایی تبار برنده نوبل ادبی را به همت انتشارات «کیا» روانه کتاب‌فروشی‌ها کرده است. نکاتی درباره این کتاب را در گپ و گفت امروزمان با امامی می‌خوانید.

توجه خاص به تجربیات شخصی خود و دیگر مهاجران اشاره کرد. امامی ادامه می‌دهد: «اغلب آثار گورنه درباره پناه‌جویان و مهاجرانی همچون خودش است، افرادی که به امید برخورداری از زندگی بهتر، با گذشتن از دره‌ها و دریاها به سرزمینی دیگر روی می‌آورند اما با مشکلاتی عدیده مواجه می‌شوند. در صورتی که بسیاری از اینها متأسفانه هرگز به آرزوی‌شان دست پیدا نمی‌کنند و حتی جان خود را بر سر عبور از همان دریاها و دره‌ها از دست می‌دهند.»

■ **شاهنامه مشوق گورنه برای نوشتن درباره استعمار** آن‌طور که از برخی گفته‌های قبلی گورنه و از طرفی صحبت‌های غلامرضا امامی در این گفت‌وگو برمی‌آید، این نویسنده تانزانایی تاندازه‌ای هم تحت تأثیر ادبیات شرق و حتی ایران بوده است. مترجم رمان «خاطره کوچ» در این رابطه نیز می‌گوید: «وی در مصاحبه‌ای از این گفته که داستان‌های هزار و یک‌شب و شاهنامه فردوسی را در روزگار کودکی از مادر بزرگ‌تره دلبستگی به شیفته آنها شده است. حتی تأکید کرده دلبستگی به این آثار شاخص انگیزه‌ای شده که بعدتر، وقتی قدم به دنیای نویسندگی می‌گذارم از مهاجران و مسائل آنان بنویسد. بگذارد برای کمک به شناخت بیشتر مخاطبان به بخشی از بیانه هیات داوران نوبل ادبیات درباره اعطای این جایزه به «عبدالرزاق گورنه» اشاره کنم که در آن آمده: «گورنه به دلیل نوشته‌های رسوخ‌گر و دلسوخته در زمینه تأثیرات استعمار و سرنوشته پناه‌جویان در میان فرهنگ و قاره‌ها شایسته دریافت این جایزه شده است.» از این نویسنده ۲۴ ساله تا به امروز ۱۰ رمان و یک مجموعه داستان کوتاه با عنوان «مادرم در یک مزرعه در آفریقا زندگی می‌کرد» در دسترس علاقه‌مندان قرار گرفته است. امامی در پاسخ به این که چرا از میان آثار گورنه سراغ ترجمه یکی از نخستین نوشته‌های وی رفته تصریح می‌کند: «خب این نخستین داستان بلند گورنه به شمار می‌آید که از قضا نوشته قابل توجهی نیز هست. در

ارتباط با جایگاه ادبی این نویسنده در عرصه جهانی به ادبی نقل قول دیگر اشاره می‌کنم. «میشل رابرتز» منتقد چند نشریه «ایندپندنت» درباره این کتاب نوشته: «فکر نمی‌کنم تاکنون رمانی را خوانده باشم که به گونه‌ای چنین دلنشین، از دست دادن خانه، زادگاه و آرزوی دلبستگی را روایت کند.» مهاجرت و استعمار در آفریقا مراب دنیای داستان‌های بلند این نویسنده تانزانایی است. منتقد ادبی روزنامه گاردین هم درباره‌اش نوشته که خاطره کوچ داستانی گیرا با کلامی شورانگیز، تند و تیز، اثری تسخیرناپذیر از خاطره گم‌گشتگی است.»

به گفته امامی، آثار این نویسنده را می‌توان تازبانی از زندگی خودش دانست. او در کتاب «خاطره کوچ» و دیگر آثارش تلاش از یادآوری تاندازه‌ای هم تحت تأثیر ادبیات شرق و حتی ایران بوده است. مترجم رمان «خاطره کوچ» اولین رمان گورنه است که هم‌زمان با نوشتن رساله دکتری خود آن را تمام کرد. گورنه به زبان انگلیسی می‌نویسد، از وی تا به امروز ۱۰ رمان و یک مجموعه داستان کوتاه با عنوان «مادرم در یک مزرعه در آفریقا زندگی می‌کرد» منتشر شده است. براساس اطلاعات مندرج در خبرگزاری‌ها، «رمان بهشت» از مهم‌ترین آثار گورنه محسوب می‌شود که در زمان انتشارش به فهرست کوتاه جایزه «بوکر» نیز راه یافته بود. «گریز» و «کنار دریا» هم دو رمان معروف دیگر این نویسنده هستند. نکته جالب توجه درباره گورنه این است که نام وی به‌عنوان ششمین نویسنده آفریقایی تبار در میان فهرست برگزیدگان نوبل ادبیات جای گرفته است.

مترجمی پیشگوست در حوزه ادبیات ایتالیایی

در میان مترجمان امروز، غلامرضا امامی یکی از چهره‌های پیشگوست ادبیات داستانی در زمینه ترجمه به شمار می‌آید. این مترجم و سرپرستار با وجود تسلط به زبان‌های ایتالیایی و انگلیسی عمدتاً به انتخاب آثاری از زبان ایتالیایی تمایل دارد. از جمله دلایلی که سبب تمایز ترجمه‌های امامی شده می‌توان به تسلط وی به ادبیات فارسی و از سویی رفت‌وآمد مداوم به ایتالیا اشاره کرد. زندگی در محیطی که زبان مبدا هر کتابی به شمار می‌آید سبب می‌شود که مترجم حتی در جریان اصطلاحات رایج و تغییرات زبانی هم قرار بگیرد. در میان آثاری که به همت این مترجم و نویسنده روانه

و نیز، نسخه ایتالیایی کتاب «هنر بین‌المللی سینماتوگرافی ونیز» نوشته پروفیسور «جیان پیرو برتونا» و با حضور «آلبرتو پابیرا» مدیر باسابقه این جشنواره رونمایی می‌شود.

مروری بر تاریخچه برگزاری ونیز در دهه ۱۹۴۰ کار بسیار دشواری است. با این حال آنچه از سال ۱۹۴۶ تا پایان جنگ جهانی است. برای اولین بار زمان برگزاری آن براساس توافقی که با جشنواره نوظهور کن در فرانسه منعقد شده بود، در ماه سپتامبر آغاز شد و جایگاه خود را به‌عنوان رویدادهای مهم صنعت سینما دوباره به دست آورد. در بیست سال اخیر، این جشنواره به توسعه و بسط خود براساس طرح هنری ایجاد شده پس از جنگ ادامه داده است. جشنواره ونیز امروزه به‌عنوان یکی از مهم‌ترین و تأثیرگذارترین جشنواره‌های سینمایی جهان ادامه می‌دهد که سهم بسزایی در فصل جوایز سینمایی نیز ایفا کرده است. /ایسنا

استقبال هنرمندان پیشگوست از دوز چهارم واکسن

هم‌زمان با آغاز تزریق دوز چهارم واکسن هنرمندان پیشگوست از صبح پنجم تیرماه؛ مؤسسه هنرمندان پیشگوست شاهد استقبال بالای هنرمندان و خانواده‌های آنها در محل این مؤسسه بود. در کنار حضور نمایندگان وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی و کادر درمان، تمامی

گونه‌های داخلی و خارجی واکسن کرونا (سینوفارم، آسترانکا، فایزر، کوویرکت و...) در محل این مؤسسه وجود دارد و هنرمندان یا توجّه به نوع واکسنی که در سه دوز پیشین گرفته‌اند؛ دوز چهارم خود را نیز بر همین اساس دریافت می‌کنند. در روز نخست، محمود اسلامی معاون توسعه مدیریت و منابع وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی به نمایندگی از محمد مهدی اسماعیلی وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی در محل مؤسسه حاضر شد. وی ضمن دیدار با هنرمندان حاضر با اشاره به گفته‌های رئیس‌جمهور دولت سیزدهم مبنی بر آنکه رسیدن به ایمنی نسبی نباید باعث ساده‌انگاری در جامعه شود از حضور هنرمندان بنا به اطلاعیه ستاد ملی مقابله با کرونا جهت دریافت دوز چهارم و تقویتی تقدیر و تشکر کرد. سعیدعباس عظیمی مدیر مؤسسه هنرمندان پیشگوست نیز با تأکید بر لزوم تزریق دوز چهارم واکسن افراد بالای ۷۰ سال از حضور دلگرم هنرمندان پیشگوست در محل این مؤسسه تشکر کرد. /ایرنا

سعید فلاح فر در تازه‌ترین نمایشگاه خود، نگاتیوهای قدیمی و تغییر کیفیت یافته‌ای از زلزله بم را به نمایش گذاشته است. در این تجربه تازه مخاطب عکس‌هایی را از زلزله بم می‌بیند که دستخوش گذشت زمان شده است. این هنرمند عکاس درباره اینکه چرا پس از دوده به سراغ زلزله

بم رفته می‌گوید: «بلافاصله بعد از زلزله سال ۱۳۸۲ بم به‌عنوان کارشناس میراث فرهنگی به بم وارگ تاریخی آن اعزام شدم و برای مستندسازی وضعیت موجود شروع به عکاسی کردم که البته آن روزها هنوز به شیوه آنالوگ انجام می‌شد.» وی ادامه می‌دهد: «تکنه‌ای که بعدها در عکس‌هایم متوجه شدم این بود که در قاب اغلب آنها به شکلی تقریباً ناخودآگاه نشانه‌ای از حیات گنجانده بودم. گاهی یک پرده، گاهی پرسوناژ انسانی، بوته‌ای سبز و خاک گرفته یا هواییامی مسافریبری و امدادی در افاق. سال‌ها تصور می‌کردم آن نگاتیوها را کم کرده‌ام. اما خوشبختانه بعد از حدود پانزده سال آنها را در انبار خانه پدری پیدا کردم. با کمال تعجب متوجه شدم نگاتیوها به مرور زمان و به خاطر شرایط نامساعد نگهداری، تغییر حالت داده‌اند و از قضا تصاویر بدیع و متفاوتی به وجود آورده‌اند.» گفتنی است که نمایشگاه عکس و چیدمان «مُ‌خاطره» در گالری «یافته» تهران برپا است و تا ۲۴ تیرماه میزبان علاقه‌مندان خواهد بود. /ایسنا